

pe den sidste Knap i et Par skinnende nye, sorte Handsker; hvorpaa hun langsomt, med begge Hænder i Jaketlommerne, gik ned imod Volden — uden at have saa meget som kastet et Strejfblik til den Side, hvorfra Per kom. Men ogsaa den negang maatte Per smile. Han havde nemlig forinden skimtet hendes Ansigt oppe i Mester Jakobæus' Gadespejl, og han gissede nu, at hun havde set ham gaa ud, og at hun havde staaet deroppe i al sin Puds for at vente paa hans Tilbagekomst.

Men Per havde nu faaet Blod paa Tanden, og han besluttede sig til en dristigere Tilnærmelse. Han lod Trine skaffe sig Underretning om Beliggenheden af den Systue, hvor hun undervistes, og hvornaar hun plejede at gaa derfra, — og en Eftermiddag ved Syvtiden overraskede han hende ved Nørrevold, bedst som hun stod og saae ind ad et Butiksvindu.

Han hilste hende med stor Ærbødighed og udbad sig Tilladelse til at forestille sig for hende, og til hans Forundring viste hun sig ikke fornærmet over hans Paatrængenhed. Det saae ud, som om hun med provinsiel Enfoldighed fandt det ganske naturligt, at to Naboer, der mødtes i den store By, gav sig i Samtale og gjorde hinanden Følgeskab. Helt oprigtig var denne Troskyldighed imidlertid ikke. Hun røbede det selv, da de nærmede sig Nyboder, idet hun pludselig standsede og erklærede, at han nu ikke maatte følge hende længere. Og Per, som vidste, at Mester Jacobæus var en nidkær Mand, der var sig Ansvar for den unge Broderdatter fuldt bevidst, forlangte da heller ikke nogen Forklaring men tog Afsked med Ønsket om „et snarligt Gensyn“.

I den følgende Tid mødtes de nu hyppig paa samme Maade og fulgtes et Stykke hjemad. Ved en stiltiende Overenskomst lagde de dog af Forsigtighedshensyn Vejen om ad Kongens Have og Rosenborg-Gartnerierne, hvor de var mindre udsat for at møde Nybodersfolk; og desuden forlængede Per hver Gang Vejen med et lille Stykke, uden at hun gjorde Indsigelse derimod.

Fransisca (saadan hed den unge Pige) var af Middelhøjde, blond, slank, nærmest mager, men meget velbygget. Mest ejendommeligt var hendes Fodskifte, der tydede paa noget rankt og „sikkert“ i Karakteren. Naar hun gik ned ad Gaden Fliserække med Hænderne i sine Jaketlommer og det